

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 116., Leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja, 27. aprila 47.

VARNO JIH JE VODIL GOSPOD, NJIH
SOVRAŽNIKE, PA JE ZAGRNILO MORJE

(Ps. 77, 55)

Iz evangelija 3. povelik.
ned.:

Resnično, resnično povem vam: Jokali boste in žalovali, svet pa se bo veselil; vi boste žalovali, ali vaša žalost se bo spremenila v veselje. Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, da je človek rojen na svet. Tudi vi zdaj zalujete; ali spet vas bom videl in veselilo se bo vaše srce in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.

Verujmo in zaupajmo Bogu, da nam bo trpljenje sedanjega časa prineslo tako velik, tako lep sad, nam in celemu narodu, da se nam bo tedaj zdelo jasno, da se je zato splačalo trpeti. Take polne radosti bo sad tega trpljenja, da na bridkost sedanjih dni ne bomo več mislili, če se je bomo spomnili, bomo pa nanjo gledali z veseljem, ponosom in hvaležnostjo Bogu, ki nam je vse to poslal.

Treba je bilo Kristusu trpeti in vstati od mrtvih in tako iti v svojo slavo. Aleluja. (Stopn. spev)

MOLIMO:

O Bog, ki zabredlim v zmote kažeš luč svoje resnice, da se morejo vrniti na pot pravičnosti, daj vsem, kateri se prištevajo h krščanski veri, da bodo zametovali, kar je temu imenu nasprotno, in vršili, kar se z njim sklada.

NAŠ LETOŠNI MAJ

V četrtek bomo pričeli naše tretje begunske šmarnice in že sedme, odkar se je nad nas razvila povodenj vsega hudega.

Vsa ta leta smo se zatekali za pomoč k Materi božji. Prav gotovo se je v teh letih naše češčenje Matere božje zelo dvignilo. Tudi letos imamo namen, cel Marijin mesec maj Marijo čim bolj častiti.

Kakšno je bilo dosedaj to naše češčenje? Gotovo je bilo veliko rešnega prizadevanja za Mari-

jino čast in slavo, ne le vsak maj, ampak skozi vsa ta leta. Če bi nam bilo pa dano pogledati v jedro našega češčenja Matere božje, zlasti nas beguncev, bi pa morda le prišli do ugotovitev, s katerimi ne bi bili popolnoma zadovoljni. Morda bi morali priznati s sv. Pismom: To ljudstvo me časti samo z ustnicami, njih srce je pa daleč proč od mene. Prav radi tega v pričetku letošnjih šmarnic, brez napačnih ozirov do sebe in brez olepšavanja pogledjmo sami vase in prevdarimo, kako je z našo pobožnostjo in češčenjem Matere božje. Ugotoviti poskušajmo vse dobre in slabe strani, da dobre dvignemo in slabe poskušamo odstraniti.

Veliko smo imeli Njenih pobožnosti in češčenja. Saj se vsak dan zbira toliko in toliko beguncev pred Marijinim oltarjem v kapeli pri maši vsak dan molijo Marijano begunsko molitev, vsak dan jo otroci prav po otroško ganljivo na pomoč kličejo, vsak dan se jih toliko in toliko zbira k večerni pobožnosti Njej na čast. Prezrimo to, da nekaterih razen ob nedeljah ni nikoli v cerkev pred Njen oltar, nekaterih pa še ob nedeljah ne.

Ob vsakem Njenem prazniku nekako nanovo vzplapola naša pobožnost do Nje, saj so nam Njeni prazniki tako ljubi, dragi in domači - tudi tu preidemo tiste, ki jim taki prazniki ne pomenijo nič več kot navaden dan.

V vsaki naši begunski - razen nekaj izjem - visi Njena podoba, kateri za Njeno čast vnete roke nikoli ne pozabijo prinesiti okrasja.

Z raznimi akademijami smo jo proslavljali, Njena božja pošta obiskovali, toliko lepega že o Njej pisali in brali.

V Marijini družbi jo še posebej hoče častiti tolikšno število Njej posebno udanih src.

Toliko naših družin se je posvetilo Njenemu brezmadežnemu Srcu.

Vse to so vidne stvari, ki se dajo naštet. Je pa tudi dosti nevidnih, notranjih.

Ko srca pravih Njenih častilcev naravnost gore v ljubezni do Nje, pa v pravi ljubezni, ki skuša odstraniti vse, kar ni Njej v čast, kar jo žalosti, ki skuša tudi pridobiti vse, kar je Njej v ve-

selje.

Tu pa se zdi, da je tisto bolno mesto, kjer naša pobožnost boleha. Vsa zunanost ostane le zunanost. Nekaj časa se sveti, potem pa obledi. Pod to zunanostjo je pa strašna praznina.

Pravo češčenje Matere božje mora biti notranje, sicer ga za Marijo ni, in je le za naše človeške oči in ušesa.

Tako češčenje mora izvirati iz prave, resnične ljubezni do Matere božje. Taka ljubezen naravnost hrepeni poslušati o Materi božji, o Njej brati, se pogovarjati, o Njej razmišljati. Mi pa - no poslušali bi že še, samo v cerkvi seveda, brali še tudi, če drugega nič ni - saj še tegale marsikdo ne bo mogel do konca prebrati, ker premalo vleče. Da bi se pa o Njej razgovarjali, se nam pa zdi že otročje in žensko, razmišljati o Njej nam pa sploh ne pride na misel.

Kajne, kako se v nič razblini naša ljubezen do Nje, če jo denemo na takle preskusni kamen.

Prava ljubezen do Nje, se mora izogibati vsega, kar ve, da Materi božji gotovo ni všeč.

Nerazumljivo je, pa kljub temu res, da hočejo nekateri spraviti v sklad ljubezen in pobožnost do Matere božje s kletvijo, nečistostjo, skramjenjem zakonskega življenja, nedostojno nošo, soraštvom, oderuštvo, uničevanjem dobrega imena, brezobzirnostjo i. t. d. Saj ni, da bi našteval, ker je preveč in če človek premisli tudi smešno, kako hoče tak človek Mariji slavo peti in v takih napakah naprej živeti. Na eni strani hodi k šmarnicam, moli morda vsak dan rožni venec, po drugi strani pa živi življenje, o katerem mora, ali bi vsak moral vedeti, da je Materi božji odvratno, da se Ji gabi, ker žali Njenega božjega Sina. Kakor milni mehurčki, ki jih otroci po slamci v zrak spuščajo, je taka pobožnost. V najlepših barvah se sveti tak mehurček, če pa se ga le malo dotakneš, se razpoči in na tla kane le kapljica umazane milnice. Taka pobožnost je grajena v zraku, zato se pri prvi priliki zruši v nič.

Prav pobožnost in češčenje Matere božje, ki izvira iz resnične globoke ljubezni do Nje, se izogiba vsega, kar bi jo moglo kakorkoli žaliti. Zato iz sebe iztrebi vse napačno, pa tudi v svoji okolici gleda na to, kako bi na najuspešnejši način, ne da bi to odbijalo, to dosegla.

Tak, ki pravo pobožnost ima, gleda na to, kako bi vase zasadil čednosti, ki jih gleda na prelepem Marijinem življenju, zlasti tiste, ki so najbolj pomembne in nujno potrebne za naš čas in naše razmere.

Njeno ponižnost, ki se ni nikdar povzdigovala nad Boga, Njegovе zapovedi in ukrepe, Nikoli tega presojala in po svoje prenařevala, ampak se ponižno vsemu uklonila in tudi prav natančno tako žive-la.

Njeno udanost, ki je verno sprejela nase vse težave in trpljenje in ga v božjo čast rada, brez godrnjanja prenesla.

Njeno čistost, brezmadežnost, ki je bila v Njenih časih osamljena in nerazumljiva, kakor je tudi v današnjih časih.

Njeno veliko ljubezen do soljudi, ki jim je skušala vsak čas pomagati, zanje žrtvovati vse, nikoli pa jih presoјati, ali jim odjedati dobro ime, nikoli jim na noben način škodovati, ampak do vsakega pokazati skrajno obzirnost in mu povsod biti v pomoč.

Za letošnji maj, naj vsak, kdor hoče prav častiti Marijo tele besede poskuša razmisliti, razumeti in potem po njih svojo dosedanjo pobožnost do Matere božje odkrito presoditi. Potem pa naj bo naša pobožnost do Matere božje, zares prava, iskrena, globoka, ki bo rasla iz prave ljubezni do Nje in se zato resno trudila iz sebe odstraniti vse, kar ji ni všeč in pridobiti iz Njenega zgleda vse kar Ji ugaja in kar hoče, da v naših srcih po Njenem pravem češčenju in pobožnosti zraste.

Končano je trpljenje

Marija po Sinu žaluje,
ki v skalnatem grobu leži
in v srcu skrivnost preiščuje
trpljenja in rešnje krvi.
Nenadoma Sin se prikaže,
kot blisk mu obličje žari,
kot sonce se svetijo rane,
obleka ko sneg se blesti:

"Pozdravljena, ljubljena Mati,
po Sinu nikar ne žaluj,
zdaj upanja, večne pomladi,
vstajenja z menoj se raduj!
Končano je moje trpljenje,
premagana strašna je smrt;
človeštvu sem dal odrešenje,
spet raj je nebeški odprt."

Raduj se, Devica Marija,
tvoj Sin poveščen je vstal,
moči nima več hudobija,
Gospod je naš varuh postal.
Z Marijo se vsi veselimo,
in hvalnice pojmo Bogu,
ko praznik vstajenja slavimo
in zmago Valadárja miru.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

"NAŠA REŠITEV JE BLIZU".

Psalmistu stoje pred očmi razmere
izgnancev, ki so se po Cirovem odloku (l.
538.pr.Kr.) vrnili domov v Judejo. Stiskajo
jih nadloge, vendar hvalijo Boga, ki je
ljudstvu odpustil grehe in ga prosijo, naj
začeto delo rešenja dovrši in ljudstvu vrne
polno življenje. -

Psalm je mesijanski; napoveduje
popolno rešenje po Zveličarju.

I. Milostljiv si bil, Gospod svoji zemlji;
na dobro si okrenil usodo Jakobovo.

Odpustil si krivdo svojemu ljudstvu;
zakril si vse njegove grehe.
Ublažil si ves svoj srd,
odnehal od svoje silne jeze.

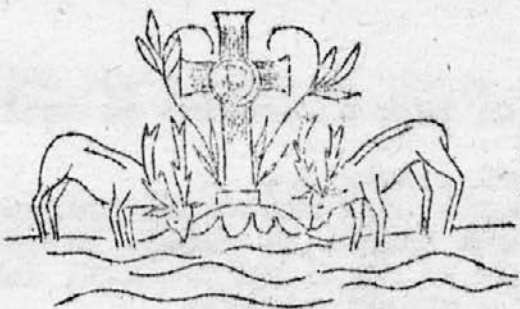
II. Obnovi nas, Bog, naš Rešitelj,
odloži svojo nevoljo zoper nas.
Kaj se boš na veke jezil nad nami,

kaj boš raztegnil svoj srč na vse rodove?
 Kaj nam ne boš vrnil življenja,
 da se bo Tvoje ljudstvo radovalo Tebe?
 Pokaži nam, Gospod, svoje usmiljenje
 i daj nam svoje rešenje.

III. Poslušal bom, kaj bo govoril Gospod Bog:
 gotovo bo govoril o miru
 za svoje ljudstvo in svoje svete
 ter zanje, ki se iz srca spreobrnejo k Njemu.
 Gotovo je blizu rešitev zanje, ki se ga boje,
 da bo slava (Gospodova) napolnila našo deželo
 Usmiljenje in zvestoba se bosta srečala
 pravica in mir se poljubljala.
 Zvestoba bo iz zemlje pogumjala
 in pravica se iz nebes prikazala.
 Gospod bo dajal blagoslov,
 da bo naša zemlja prinašala svoj sad.
 Pravica bo hodila pred Njim
 in rešenje po sledu Njegovih stopinj.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Kristus je glava Cerkve.

Glava skrivnostnega telesa
 Kristusovega je Kristus sam.
Glava je sedež spoznanja. Z možgani
 mislimo. Kristus je za nas luč, ki
 nas razsvetljuje. Ta misel se večkrat
 ponavlja v sv. pismu. On je naša luč
 po svojem evangeliju, po nezmotnem

cerkvenem učiteljstvu in po svetlobi, ki jo milost neposredno daje
 našemu duhu. Milost božja se primerja s svetlobo, življenje brez
 milosti božje pa se primerja s temo.

Polnost milosti božje je v Kristusu. Zato pravi Kristus o
 sebi: Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, mar-
 več bo imel luč življenja. "(Jn 8,12) Kristus - glava Cerkve nam
 daje luč. On ne pravi: Kdor hodi z menoj, bo osvetljen z lučjo, mar-
 več bo imel luč življenja." Kdor ima luč lahko sveti tudi drugim.
 Zato pravi On sam o nas: "Vi ste luč sveta." Kristus nas s svojo
 milostjo tako prepoji, da svetimo tudi drugim.

Glava je sedež gibanja. Možgani ukazujejo mišicam. Podobno
 tudi Kristus - Glava vpliva po dejanski milosti božji na naše duše.
 Ta milost je potrebna, da vstanemo iz greha, in prav tako potrebna,
 da se obvarjemo greha. Brez dejanske milosti se hudega ne moremo va-

rovati in ne dobrega delati. Od Kristusa prihaja vse gibanje, ki po-
ganja njegove ude naprej na potu popolnosti in svetosti.

Glava je sedež življenskih tokov, ki poživljajo ude. Mo-
žgani urejujejo življenje, ki kroži po udih. Prav tako nam daje
Kristus nadnaravno življenje. Življenje posvečujoče milosti božje.

Če je telo slabotno, udje ne morejo sprejemati v polni meri ukazaov
možganov. Isto opazimo tudi v življenju s Kristusom. Kristus daje
življenje, a vsi ga ne sprejemajo v enaki meri.

To trojno vlogo luči, moči in življenja vrši v nas torej
Kristus. Kot Bog nam je s svojo človeško naravo po svojem trpljenju
zaslužil vso milost. To milost nam deli po molitvi, s katero se o-
brača do Očeta za nas (Hobr 7, 25) in po zakramentih, po katerih nam
nam daje ceno svoje krvi, posebno po presveti Evharistiji, ki nam da
daje Kristusa samega.

SVETA KRI

(Nadaljevanje.)

Prišel je čas slovesa.

Ko je uredil svoje službene zadeve in oddal svoje dolžno-
sti in časti se je službeno poslovil od vseh s katerimi je imel opravka
v dolgih letih svoje vojaške dolžnosti.

Nazadnje se je poslovil še od Evdoksije.

Bila je žalostna, ko je odhajal njen najboljši prijatelj
in tovariš, toda ni hotela svoje žalosti kazati na zunaj. Razodel ji
je, da je v veliki zadregi, ker cesarju ni mogel odgovoriti, kaj naj
zahteva v spomin na preživeta leta v cesarski službi.

"Ali ti lahko svetujem?" je prijazno vprašala Evdoksija.

"Veliko uslugo mi boš storila, ker sam res nimam nobene
želje".

"Kakor sem ti že nekoč pripovedovala, gotovo se še spomin-
jaš, se nahajajo v glavnem oltarju cerkve Hagije Zofije relikvijske
svete Krvi Kristusove, ki pa tu pri nas niso tako česčene kot bi bi-
lo prav. Svet se zanima za vse posvetno, za božjo čast se pa le ma-
lokdo zmeni. Prosi cesarja za stekleničko s sveto Krvjo in jo pone-
si v svojo domovino, kjer bo gotovo deležna več časti, kot tu pri
nas."

"To bi bilo res dragoceno darilo. Jaz sam se nikdar ne bi
upal prositi zanj, toda, ker si mi ti nasvetovala bom prosil cesarja
zanj in tudi poskrbel, da bo sveta Kri v moji domovini dosegla tisto
čast, ki ji gre".

Naslednji dan je bil Bricij zopet sprejet pri cesarju, ka-
teremu je izrazil svojo željo. Cesar je nekoliko osupnil. Ni bil
pripravljen na tako zahtevo. Po kratkem premisleku mu je dejal:

"Naj bol Patriarh naj ti izroči to največjo svetinjo naše-
ga mesta".

Patriarh se je branil in Bricija odslovil.

Nato je poslal cesar svojega služabnika in svete relikvijske
naravnost zahteval. Patriarh pa se ni hotel zameriti cesarju in sve-
te relikvijske izročil.

5. Bricij se napoti proti domu.

Ko je Bricij izročil svoje posle je prejel od cesarja vsa potrebna uradna potrdila, zlasti še o izvoru in pristnosti svetih relikvij, ki jih bo nosil s seboj.

S tem so minule zadnje priprave za pot. Oblekel je spokorniško haljo in izbral v cesarskih hlevih primerne konja. Obiskal je še cerkev svete Zofije, nato pa odjezdil iz Carigrada.

Naslednjega dne, ko je v nekem kraju nočeval, je opazil, da so mu tuji jezdeci na sledu. Ni bil še v veliki nevarnosti, ker je bil v spokornji meniški halji. Ako bi bil v častniški uniformi, bi ga bili gotovo že prijeli. Patriarh je namreč poslal za njim svoje sle z naročilom naj mu vzamejo svete relikvije.

Premišljeval je, kako naj bi zavaroval zaklad, ki ga nosi v svojo drago domovino. Ako se bo zasledovalcem zdel sumljiv, ga bodo prijeli, preiskali in mu svete relikvije vzeli.

Ko je jezdil skozi temen gozd, razjase konja in ga pusti pasti po nizki, toda sočni travi, sam je pa pokleknil, vzel iz torbe malo stekleničko s sveto Krvjo in jo podržal v rokah pred usti in molil in prosil Boga, da bi ga varoval, da bi srečno prinesel zaklad v svojo domovino. Ob molitvi se je popolnoma pomiril. Vzel je iz torbe nož, si sezujе čevlje in odpase jermenje, nato pa v nogi pod kolonom, tam kjer je mišičevje najmočnejše, tik ob kosti zareže globoko in veliko odprtino. Ker se je učil tudi zdravilstva in anatomije je rano zarezal tako, da si ni ranil nobene žile in zato tudi ni zelo krvavel. V bližnjem studenčku si je izmil rano, nato pa še stekleničko s sveto Krvjo in jo lepo položil v rano, tako, da se je popolnoma skrila. Nogo je nato prevezal s platneno krpo, se zopet obul in povezal z jermenjem.

Ko se je nekoliko odpočil je pot nadaljeval. Držal se je stranskih poti, le proti večeru se je približal tudi vasem, kjer je dobil hrano in prenočišče. Imel je dovolj denarja, toda privoščil si je le skromnih jedi. Dobro je pa krmil svojega konjiča. Povsod so ga začudeno opazovali in prav sodili, da je gotovo svet in pobožen mož, vsaj takega je izdajala njegova zunanost. Nibče se ga ni upal dosti spraševati, kar je bilo molčečemu in svetemu mladeniču zelo po godu.

Tako je potoval preko Grčije, Macedonije, Srbije, Bosne, Hrvatske in Stajerske. Po več mesecih v pozni jeseni je došel na Koroško.

Mrzla burja je pihala, ko je jezdil po dolini reke Mele proti Visokim Turam. Postal mu je tako hladno, da je razjahal konja.

Korakoma sta nadaljevala pot. Konj je veselo kimal z glave in hrzel v zadovoljnosti, ker je končal njegov dober gospodar poleg njega.

Bricij pa je premišljeval, kako bo nadaljeval pot preko Visokih Tur, kajti vedel je da je pred durmi zima, da bo zdaj zdaj zapadel sneg in mu preprečil njegovo nadaljno potovanje.

Ko se je nekoliko ogrel je zopet zajahal konja. Noč ga je dohitela v manjši vasi pod visokimi gorami, ki so bile že vse pregrnjene z svežo belo odejo. Tu je prenočil.

Ko je naslednjega jutra hotel nadaljevati pot, mu je gospodar branil naj nikar ne hodi dalje, kajti tudi po dolinah se je že kadila gosta temna megla in vse je kazalo, da bo zdaj zdaj začelo snežiti.

Bricij pa je hotel priti še pred snežnimi zmeti preko Visokih Tur na Solnograško, sato je nadaljeval pot. Dobro je vedel, da bo moral prezimati na Koroškem, ako se mu ne posreči priti takoj preko Visokih Tur.

Oblekel se je topleje, dobro nakrmil konja, nato pa v mislih, da mu bo pomagal Bog, da bo še pred večerom prekorščil Visoke Ture in

prenočil v kaki vasi je nadaljeval pot.

Noč ga je zajela v planini. Vedel je, da bo moral prenočevati pod milim nebom v hudem snežnem metežu in burji, ki je tulila nad vrhovi redkih mecesnov. Poiskal je primerno ležišče v zatišju neke skale. Konja je privezal k bližnjemu drevesu, mu dal sena in kmalu globoko zaspal.

6. Trije pšenični klasi.

Južni pomladanski vetrovi so načeli belo odejo, ki je pokrivala pogorje. Posijalo je tudi toplo pomladansko sonce. Sneg se je topil in z velikim truščem so grmeli plazovi v doline.

Približevalo se je poletje. Prišel je čas, ko bodo kmetje odgnali živino na planino.

Nekega dne so šli trije kmetje v planino, da se prepričajo, če je planina že primerna, da bo zopet sprejela živino in planšarje. Vračali so se po bližnjici, ki je vodila čez plaz. Drug za drugim so se počasi spuščali navzdol. Kar opazi eden od njih, da iz snega nekaj raste. Vsi trije stopijo bliže in vidijo, da so to trije klasi zrele zlatorumene pšenice. Niso se mogli dovolj načuditi, kajti nihče od njih ni pomnil, da bi tu gori kdaj rastla ali celo dozorela pšenica. Od kje kar naenkrat trije zreli klasi najlepše pšenice?

Nekaj časa so jih kar opazovali, tako so bili lepi. Nato so jih pa poskusili odtrgati, pa jih niso mogli. Tudi snega ni bilo mogoče odgrebsti s prostimi rokami, zato je odšel eden od navzočih mož domov v vas po orodje, ostala dva sta pa ostala in varovala nenavadno najdbo.

Greblji so in kopali toda bilke so bile dolge. Končno so prišli do kosa obleke iz katere so poganjali klasi. Odkopo ali so dalje in odgrebli mladega moža, kateremu so na prsih pognali ti trije klasi.

Truplo je bilo zelo dobro ohranjeno in popolnoma nepoškodovano, v obraz pa je izgledal, kakor bi šele pred nekaj urami umrl. Naredili so zasilna nosila in ga odnesli v dolino. Obvestili so župnika, napregli so k vozu dva vola in hoteli odpeljati mladeniča na domače pokopališče. Po dobri uri vožnje sta se vola ustavila in ni jih bilo mogoče spraviti dalje. Ker je že stopal mrak na zemljo, so izkopali jamo, vanjo položili mladeniča, ga pokrili z njegovim plaščem. Gospod župnik je opravil pogrebne molitve, nakar so možje mladeniča zagreblji.

Novica o ž čudoviti najdbi treh pšeničnih klasov in izkopu mladega moža izpod snežnega plazu se je kmalu raznesla po vsej fari. Ljudje so ob vsaki priliki, ki jih je vodila mimo groba postali tudi ob grobu in zmolili kak očenaš za pokoj umrlega. Nekega dne so opazili, da gleda iz groba desna noga, ki so jo pa lepo zagreblji nazaj, meneč, da so jo izkopale lisice. Toda naslednji dan je noga zopet gledala iz groba. Sedaj so pa poklicali gospoda župnika, ki je nogo natančneje pregledal in opazil, da je preko meč povita z belo tkanino. Previdno je odmotal obvezo in opazil precej veliko zevajočo rano. Ko jo je natančneje ogledoval, je opazil, da se nahaja v njej nek predmet, ki ga je vzel iz rane. Bila je to mala steklenička z temno tekočino. Nato so mladeniča izkopali in gospod župnik je vsega natančno pregledal. Na prsih je imel usnjat mešiček v katerem so našli uradna potrdila, ki jih je dobil Bricij od cesarja v Carigradu.

Bricija so položili v kusto in ga z vso možno častjo pokopali. Gospod župnik pa je obvestil o vsem, kar je bilo najdenega: o Briciju, sveti Krvi in treh pšeničnih klasih solnograškega nadškofa, ki se je obrnil na carigradskega patriarha, ki je potrdil, da se nahaja v steklenički, ki jo je imel pri sebi sveti Bricij Presveta Kri Kristusova. Poleg te izjave je patriarh poslal tudi kratko poročilo kako se

se je zgodil zločin in čudež v katedrali Hagije Zofije v Carigradu. To se je zgodila leta 914.

(Dalje prihodnjič).

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje).

Pri tem pa ni nič opazil, da ga skozi grajski vrt radovedno opazuje knezova hčerka. Lavretino radovednost je zbudil njegov prestreljeni suknjič, odrgnjene hlače, divja brada in meč. Ročno delo ji je zdrknilo na kolena; napeto je oprezovala skozi španski bazez. Dekliškemu srčku se je zasnilo bradati mož. Misli-la je, da bi jo rad poprosil za košček kruha, pa je ne upa. Hitro je stekla v grad in prišla nazaj z velikim kosom z medom namazanega kruha.

"Nate, tujec!" je rekla deklica in mu skozi ograjo dala kruh.

Ta glas je mladeniča kar vrgel pokoncu. Na njegovem čelu se menjava mrtvaška bledica z ognjeno rdečino. Takoj je spoznal svojo Lavreto. Ves se trese tam v sencih in strmi v deklico. "Bog, pomagaj mi" mu šine kot blisk prošnja skozi dušo, "Lavreta je". Mnak majskega večera in usmiljena senca dreves nista dopustila, da bi deklica opazila strešno mladeničevo razburjenje. Niti ena besedica mu ne uide iz ust. Kot v sanjah se stegne njegova roka k vrtni ograji, da bi vzela kruh. Pri tem se dotakne dekliščine roke. Za trenutek čuti mladostno toplino... potem pa se mu udere iz oči kot studenec... sunkoma se odtrga proč in se spusti po griču navzdol.

Začudeno gledajo za njim oči njegove deklice. "Revež pač nikoli ni bil deležen veliko ljubezni, da ga že košček kruha tako gane". Kot v sanjah omahuje Krištof po pobočju grajskega hriba. - Sam ne ve, kaj počenja. Nič ne vidi, kako mu solze teko na medeni kruh in kako med v velikih zlatih kapljah teče v cestni prah.

"Kako je zala postala - zala postala in dobra je ostala!" Več ne more ne njegovo srce in ne njegove ustnice povedati o trenutku, ko je svoje oko pogreznil v njenega....

Brez cilja in volje je pritaval slednjič Marijin vitez v brestov gozdiček. Tam je kar padel v rosno majsko travo. Nič več ni zadrževal solza, ki so mu v potoku tekale na domačo grudo.

Kaj vse mu je prinesel ta majski dan: Tih materin grob - pa tako neskončno boleče snidenje. - Z vseh svojih žitnih polj pa je dobil - košček z medom namazanega kruha.

Najbrižkeje pa je za njegovo srce bilo to, da njegovi mladi ljubezni njegova rdeča, gorka kri ni prav nič koristila.

"Dobri Bog, - ali res glas moje krvi ni imel nobene moči na tvoje Srce? Kaj pa sem imel še večjega in boljšega, da bi ti bil dal dal, kot svojo srčno kri?"

Vendar je kljub vsem bolestim, ki jih je ta dan prinesel mladeniču, v njegovem srcu polno tihe radosti. Med tem namreč, ko iz umirajoče zarje, vstaja majska noč, Krištof znova in znova vodi svoje srce in oči in misli nazaj k trenutku, ko ji je spet lahko gledal v njene oči. - Vse mu mora še enkrat pričarati pred oči njegove sončno stvarco; njeno postavo, belo, visoko čelo s plavimi svilenimi lasmi, njene oči, tako čiste kot rosi biseri na travi v majskem jutru, topi nasek, zaskrbljeno gubico ob kotu ustnic, in vso nežnost in ličnost mladega bitja. -

V majski večer zazvoni Ave Marijo. Šele to je končno zdra-

milo brezdomca.

Tam spodaj vidi hoditi ljudi po cesti. Marsikdo ima ob zvonenu klobuk na glavi. Krištof iz tega spozna, da so se srca v domači vasi obrnila h krivi veri. Začne se mu zbujaati vprašanje, če ne bo dobri Bog zato poslal kdaj strašnega švedskega biča nad njegovo rodno grudo. Že par dni sem si ljudje v grajski vasi skrivnostno prišepetavajo novico, da je neka švedska četa že vdrla v Češki les...

VI.

V dneh po tistem majskem večeru, so si žene, kadar so stale pri vaškem vodnjaku in po verigi na velikem kolesu dvigale v vedru vodo, pripovedovale nekaj prav posebnega - nekaj čudovitega. Tam gori pri jezeru v gozdu za gradom, kjer se gozd jezeru čisto približa, se je vselil v zapuščeno ogljarsko koč - saj jo vendar vsak pozna - puščavnik. Ima divjo, rdečo brado. Čez čelo ima pa veliko, strašno brazgotino. Menda je mož še zelo mlad. Vendar pa mora delati pokoro za velik zločin. Drugače ni mogoče misliti, kako bi se tak mlad človek zakopal v tako samoto...

Če greš mimo rožnega jezera, pravijo dalje, je v leseni kočici vse tiho in mrtvo. - Zakaj? Zato, ker ta skrivnostni človek sedi pri leseni mizici in piše v neko knjigo. - Najbolj čudna stvar pa je to: Nad mizo, kjer piše, visi oduren meč, poln škrbin in ves zarjavel. Če rdečebrađi pisec dvigne svojo glavo znad knjige, pade njegov pogled prav na ta meč. Seveda to gotovo ni prav slučajno. Kajti pisec je v resnici bil svoje čase velik zločinec. Ima veliko človeške krvi na svoji vesti. Potem pa se je, po Bog ve kakšnem čudežu, spreobrn timer. Ne bo pa pri nobenem duhovniku dobil odveze prej, dokler ne bo preživel potindvajset let v ubogi leseni hišici in opisal v knjgi vseh svojih razbojniških sramotnih del. - Če mu tedaj postane kdaj hudo, da si svojih rok ne more več ogreti v človeški krvi, pogleda na ta meč. Zarjaveli krvavi madeži na njem mu kličejo: "Vzdrži, vzdrži, dokler ne izginemo z meča."

Tako govore vaše ženske o Krištofu in mu pravijo le: "Zločinec pri jezeru". Drugi pa so menili: Rdečebrađec v leseni koči bo gotovo kak princ, ki so ga strašni Švedi pognali iz njegove dežele. Meč pa ne bo nič drugega kot poslednji spomin na njegove knežje čase. Kaj pa piše? To je pač čisto u imevno. V knjigi popisuje za svoje potomce švedska grozodejstva.

Tako deljena mnenja o Krištofu so imeli.

Krištof je živel v ogljarski koči... Kako je vendar moglo priti do tega?

Tisto noč se je Krištof posvetoval sam s seboj, kakšno pot naj sedaj ubere, če hoče drago dekliško dušico spet pripeljati v naročje nebeški Kraljici. Eno je bilo zanj pri vsej stvari gotovo. Ostati mora v njeni bližini. Da pa se prikrije, mu ne more bolje pomagati nobena druga obleka, kot zaničevana raševina puščavnika, ki se pokori za svoje pregrehe. Nihče ne bo slutil, da je spokornik Krištof. Saj si mora vendar vsek misliti, da bi mladi gospod, če bi se vrnil najprej prevzel svojo lastnino. Kdo bi pa živel v stari leseni koči, če bi ga pa dan za dnem vabil njegov grad skozi vegasta okna lesene koč? To je tiso noč razmišljal mladi graščak.

"Svojo čast boš pa pri tem postavil na kocko", se mu je oglasilo v duši. "Svojo čast? Ali nisem za dušo svojega dekleta že krvi pretakal. Kaj pa je velikega pri tem, če žrtvujem za njo še zadnje, kar imam - svojo čast?.... Saj mi bo dobro nebo gotovo nekoč naklonilo uro sreče, ko bom smel skrivnost odkriti in povedati: Vse to sem vzel nase za dušo svoje ljubljenske!"

(Dalje prihodnjič).